

РЕШЕНИЕ

№ 16732

гр. София, 30.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 16.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Марияна Велева, като разгледа дело номер **3438** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Н. Х. Н., гражданка на Р. Т., родена на г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 24. 10. 2025 г. на ЗКС, първи секретар в Консулска канцелария на Република България в Б. - Т..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че оспорения отказ е немотивиран, като не са ясни причините, поради които е отказано издаването на виза. Не са спазени изискванията за форма на акта, както и че същият не е съобразен с представените доказателства. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

Ответникът - ЗКС, съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И. - Т., чрез писмено становище, постъпило след приключване на съдебното заседание, оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. Х. Н., гражданка на Р. Т., родена на г., е подала на 17. 09. 2025 г. искане в Консулска канцелария на Република България в Б. - Т., за получаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България. Като цел на пътуването е посочено – предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

На 10. 11. 2025 г. Н. получила отказ за издаване на виза по образец, като в основанието за отказа е посочено – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, като е посочена и допълнителна забележка –

„Представените документи и направените от апликаната изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаване на виза и последващо право на пребиваване в Република България“.

С жалба от 24. 11. 2025 г. по описа на ответника, жалбоподателят е оспорила отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. С оглед допустимостта на жалбата е налице и произнасяне с Определение № 2740 / 11. 03. 2026 г. по адм. д. № 2212 / 2026 г. по описа на ВАС – Четвърто отделение.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Н. Х. Н., гражданка на Р. Т., родена на 15. 09. 1980 г. е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от ЗКС М. Р., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 315 / 04. 11. 2024 г. /стр. 24/ на генералния консул на Република България в И. и Заповед № 95-00-26 / 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи (стр. 22), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D“, поради предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

В конкретни случай, е постановен отказ по искането за издаване на виза на чужденеца, тъй като е прието, че представените документи не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване, като представената информация е с цел получаване на пребиваване в РБ.

Съдът намира, че тези изводи на административния орган са правилни и законосъобразни.

Съгласно чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност".

Във връзка с извършената съгласувателна процедура, по делото е представено писмо от зам.

председателя на ДАНС, с което са констатирани неясноти, относно заявената цел. Посочено е, че лицето има сключен трудов договор с търговско дружество, но заявената позиция не отговаря на квалификацията на жалбоподателката. Сочи се, че по същия начин е кандидатствала сестрата – близначка на жалбоподателя, като се извежда извод, че обявите за работа са персонални за двете лица. Освен това свидетелството за съдимост на апликанта е с изтекъл срок, същата не е влизала на територията на Р. България, поради което не става ясно как е подписала трудовия договор, налице е разлика в подписите, както и че се налице предходни откази за издаване на визи. Всичко това е довело до извода, че се касае за опит за легална миграция на лице, декларирало неверни обстоятелства и данни, с цел безпрепятствено пътуване и пребиваване в страни от ЕС.

Съдът споделя направената от консулското длъжностно лице констатация, че в случая не е налице достоверно доказана целта, предвид констатираните по-горе обстоятелства от страна на ДАНС.

От посоченото следва, че така представените доказателства от страна на жалбоподателката поставят неясноти относно условията за престоя ѝ в страната – основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ.

Съдът намира, че противно на доводите изложени в жалбата е спазено изискването за форма на акта: той е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение №7 към НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт - чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, има и кратко описание - „предоставена невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаване на виза и последващо право на пребиваване в Република България“, което може да се подведе под текста на законовите разпоредби.

В тази връзка следва да се отбележи, че идентична на нормата на чл.10, ал.1 т.17 от ЗЧРБ е тази по чл.21, параграф 1, б”б” от Регламент (ЕО) №810/2009г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009г. за създаване на Визов кодекс на Общността, изискваща апликантът за издаване на виза да обоснове целта и условията на планирания престой, съответно тази по чл. 32, т. 1, б. „а“, ii от регламента, съгласно която издаването на виза се отказва, ако кандидатът не обоснове целта и условията на планирания престой. Съгласно чл. 21, т. 7 от регламента разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации, като съгласно чл. 21, т. 8 при разглеждането на дадено заявление консулствата могат в надлежно обосновани случаи да поканят кандидата на интервю и да поискат допълнителни документи.

Именно поради тази причина Законът за чужденците в Република България въвежда задължение за отказ на виза, когато не са изпълнени изискваните условия от кандидата.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника направените разноски, но такова искане няма направено, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х. Н., гражданка на Р. Т., родена на г., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България от 24. 10. 2025 г. на ЗКС, първи секретар в Консулска канцелария на Република България в Б. - Т.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: